

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Bulla dogmatica Leonis X. In qua distinctè exprimuntur & damnantur,
errores Lutheri & sequacium, cum censuris & pænis annexis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

III. Per hanc solam, recenter exortam, nullo adhuc signo aut miraculo à Deo comprobata, credit reformandam fidem Ecclesie Romanæ, hæcenus tot signis, miraculis, testimoniis toto orbe passim receptam.

IV. Credit suum Cætum ætate, numero, auctoritate exilem, & vix in reliquo orbe conspicuum, solum tamen præ omnibus sapere, & majores suos docere, & totam antiquitatis sapientiam, auctoritatem, experientiam illi cedere debere.

V. Proficitur se esse unum ex illis, qui se ab Antiqua Ecclesia segregarunt, neque tamen adhuc inter se convenerunt de Nova Ecclesia, quæ sit una & communis omnibus ab antiqua Ecclesia segregatis.

VI. Agnoscit se numerari inter illos homines, qui post Lutherum & Calvinum jam per centum annos se in varias Sectas formant & reformant: neque tamen ullum habet ille certius signum aut argumentum pro sua Secta, quam pro aliis, quas ipse damnat, & oppugnat.

VIII. Fatetur se pro norma fidei, & pignore salutis amplecti præ omnibus Confessionem paucorum Protestantium, quam constat à reliquis Christianis reprobam, neque hæcenus ab ullo Concilio generali, aut speciali Dei testimonio, aut ullius miraculi indicio confirmatam esse.

VIII. Confidit salutem suam novo & exiguo hominum Cætui, qui pro Regula suæ fidei, & intelligentia Scripturarum tantum habent privatum Spiritum, sive potius proprii Capitis sensum, per quem advertit illos hæcenus in varias Sectas discendi, neque de una fide, neque de necessariis ad salutem fidei fundamentis inter se convenire, ut supra ostendi.

Quo pacto poterit homo ille coram Dei tribunali suo errori excusationem prætere? Habet ante oculos ab ipsis Apostolorum temporibus Ecclesiam antiquam, unam, omni ævo miraculo à Deo, & communi consensu ab hominibus comprobata; in quam modo ipsi Protestantes fatentur nihil deesse in Articulis fundamentalibus ad salutem necessariis.

Interea sciens ac volens salutem æternam credit Cætui paucorum hominum, apud quos jam palam fecimus nihil minus quam veræ Ecclesie Ideam aut umbram extare. Hoc certe aliud esse non potest quam clausis oculis velle errare, ac sponte perire.

Poterunt hæc opportunè Persona convertenda per amicas interrogaciones proponi, ut statum suum sic claris advertat, & veræ Ecclesie se adiungat.

BULLA DOGMATICA LEONIS X. PONTIFICIS.

In qua distinctè exprimentur, & damnantur Errores Martini Lutheri, & Sequacium, cum Censuris & Pænis annexis.

Quos errores, censuras &c. peropportunum erit Lectori hic in promptu, & simul habere, & in propriis terminis, quibus illi authentice damnantur.

Ad perpetuam rei memoriam.

EXurge Domine & judica causam tuam, memor esto impropiorum tuorum, eorum quæ ab insipientibus sunt tota die: inclina autem tuam ad
R. P. Arsdæ. Tom. I.

preces nostras, quoniam surrexerunt vulpes quarentes demoliri vineam, cujus tu torcular calcasti solus, & ascensurus ad Patrem, ejus curam, regimen, & administrationem Petro tanquam Capiti, & tuo Vicario, ejusque Successoribus instar triumphantis Ecclesie commisit. Exterminare nititur eam aper de Sylva, & singularis ferus depascitur eam. Refert fufius Lutheri contumaciam. Pro Pastoralis igitur officii, divinâ gratiâ nobis injuncti cura quam gerimus, prædictorum errorum virus pestiferum ulterius tolerare seu dissimulare sine Christianæ religionis nota, atque orthodoxæ fidei injuria nullo modo possumus. Eorum autem errorum aliquos præsentibus duximus inserendos, quorum tenor sequitur, & est talis.

I. Hæretica sententia est, sed usitata, Sacramenta nova legis justificantem gratiam illis dare, qui non ponunt obicem.

II. In puero post baptismum negare remanens peccatum, est Paulum, & Christum simul conculcare.

III. Fomes peccati, etiam si nullum adfit actuale peccatum, moratur exeuntem a corpore animam ab ingressu cæli.

IV. Imperfecta charitas morituri, fert secum necessario magnum timorem, qui se solo satis est facere panam Purgatorii, & impedit introitum regni.

V. Tres esse partes Pœnitentiæ, contritionem, confessionem, & satisfactionem, non est fundamentum in sacra scriptura, nec in antiquis sanctis Christianis doctoribus.

VI. Contritio qua paratur per discussionem, collationem, & detestationem peccatorum, qua quis recogitat annos suos in amaritudine animæ suæ, ponderando peccatorum gravitatem, multitudinem, fœditatem, amissionem æternæ beatitudinis, ac æternæ damnationis acquisitionem, hæc contritio facit hypocritam, imò magis peccatorem.

VII. Verissimum est proverbium, & omnium doctrinâ de contritionibus hucusq; datâ præstantius, de cetero non facere summa pœnitentiæ: optima pœnitentiæ, nova vita.

VIII. Nullo modo præsumas confiteri peccata venialia, sed omnia mortalia, quia impossibile est, ut omnia mortalia cognoscas. Unde in primitivæ Ecclesie solum manifesta mortalia confitebantur.

IX. Dum volumus omnia purè confiteri, nihil aliud facimus, quam quod misericordia DEI nihil volumus relinquere ignoscendum.

X. Peccata non sunt ulli remissa, nisi remittente Sacerdote, credat sibi remitti: imò peccatum maneret, nisi remissum crederet; non enim sufficit remissio peccati, & gratia donatio, sed oportet etiam credere esse remissum.

XI. Nullo modo confidas absolvi propter tuam contritionem, sed propter verbum CHRISTI, Quodcumque solveris, &c. Hic, inquam, confide si sacerdotis obtinueris absolutionem, & crede fortiter te absolutum, vere eris, quidquid sit de contritione.

XII. Si per impossibile confessio non esset contrita, aut Sacerdos non serio, sed joco absolveret, si tamen credat se absolutum, verissimè est absolutus.

XIII. In Sacramento Pœnitentiæ, ac remissione culpæ, non plus facit Papa, aut Episcopus, quam infimus Sacerdos: imò ubi non est Sacerdos, æque tantum quilibet Christianus, etiam si mulier, aut puer esset.

XIV. Nullus debet Sacerdoti respondere, se esse contritum, nec Sacerdos requirere.

XV. Magnus est error eorum qui ad Sacramenta, Eucharistia accedunt, huic innixi, quod sint confessi, quod

Arsdæ
Kin

theologia

P. IV
24

non sint sibi conscii alicujus peccati mortalis, quod pre-
miserint orationes suas, & preparatoria, omnes illi ad
judicium sibi manducant, & bibunt: sed si credant, &
confidant se gratiam ibi consecuturos, hac sola fides fa-
cit eos puros, & dignos.

XVI. Consultum videtur, quod Ecclesia in commu-
ni Concilio statueret licitos sub utraque specie communi-
candos, nec Bohemi communicantes sub utraque specie,
sunt haeretici, sed schismatici.

XVII. Theauri Ecclesia unde Papa dat Indulgen-
tias non sunt merita CHRISTI, & Sanctorum.

XVIII. Indulgentia sunt pia fraudes fidelium & re-
missiones bonorum operum: & sunt de numero eorum
quae licent, & non de numero eorum quae expediunt.

XIX. Indulgentia his qui veraciter eas consequuntur,
non valent ad remissionem poenae pro peccatis actualibus
debita apud divinam justitiam.

XX. Seducuntur credentes indulgentias esse salutare,
& ad fructum spiritus utiles.

XXI. Indulgentia necessaria sunt solum publicis crimi-
nibus, & proprie conceduntur duris solummodo, & im-
patientibus.

XXII. Sex generibus hominum indulgentia, nec sunt
necessaria, nec utiles: videlicet mortuis seu morituris, in-
firmis, legitime impeditis, his qui non commiserunt crimi-
na, his qui crimina commiserunt, sed non publica, his qui
meliora operantur.

XXIII. Excommunicationes sunt tantum externae poe-
nae, nec privant hominem communibus spiritualibus Ec-
clesiae orationibus.

XXIV. Docendi sunt Christiani, plus diligere excom-
municationem, quam timere.

XXV. Romanus Pontifex Petri successor, non est
CHRISTI Vicarius super omnes totius mundi Eccle-
sias ab ipso CHRISTO in B. Petro institutus.

XXVI. Verbum CHRISTI ad Petrum, Quodcum-
que solveris super terram, &c. extenditur dumtaxat ad
ligata ab ipso Petro.

XXVII. Certum est in manu Ecclesia aut Papae pro-
prium non esse statuere articulos fidei, imo nec leges morum,
seu bonorum operum.

XXVIII. Si Papa cum magna parte Ecclesia sit, vel
sit sentierit, nec etiam erraret: adhuc non est peccatum
aut haeresis contrarium sentire, praesertim in re non neces-
saria ad salutem, donec fuerit per Concilium universale
alterum reprobatum, alterum approbatum.

XXIX. Via nobis facta est eneruandi auctoritatem
Conciliorum, & libere contradicendi eorum gestis, & ju-
dicandi eorum decreta, & confidenter confitendi, quid-
quid verum videtur sive probatum fuerit, sive reproba-
tum a quocumque Concilio.

XXX. Aliqui articuli Joannis Husae condemnati in
Concilio Constantiensi, sunt Christianissimi, verissimi, &
Evangelici, quos nec universalis Ecclesia posset damnare.

XXXI. In omni opere bono justus peccat.

XXXII. Opus bonum optime factum, est veniale peccatum.

XXXIII. Haereticos comburi, est contra voluntatem spi-
ritus.

XXXIV. Præliari adversus Turcas, est repugnare DEO
visitanti iniquitates nostras per illos.

XXXV. Nemo est certus, se non semper peccare mor-
taliter, propter occultissimum superbiam vitium.

XXXVI. Liberum arbitrium post peccatum, est res
de solo vitulo, & dum facit quod in se est, peccat morta-
liter.

XXXVII. Purgatorium non potest probari ex sacra scri-
ptura, quae sit in Canone.

XXXVIII. Anima in Purgatorio non sunt secura de
earum salute, saltem omnes: nec probatum est ullis aut ra-
tionibus, aut scripturis, ipsis esse nec extra statum merendi,
aut augenda caritatis.

XXXIX. Anima in Purgatorio peccant sine intermis-
sione, quamdiu querunt requiem, & horrent poenas.

XL. Anima ex Purgatorio liberata suffragiis viven-
tium minus beantur, quam si per se satisfecissent.

XLI. Praelati Ecclesiastici, & Principes saeculares
non malefacerent, si omnes saccos mendicitatis dederent.

Qui quidem errores, respectivè, quam sint pestiferi,
quam perniciosi, quam scandalosi, quam piarum &
simplicium mentium seductivi, quam denique sint
contra omnem charitatem, ac S. R. E. matris omnium
fidelium, & magistræ fidei, reverentiam atque nervum
Ecclesiasticæ discipline, obedientiam scilicet quæ fons
est, & origo omnium virtutum, sine qua facile unuf-
quisque infidelis esse convincitur, nemo sanæ mentis
ignorat. Nos igitur in præmissis, utpote gravissimis,
propensius (ut decet) procedere, nec non hujusmodi
pesti, morboque canceroso, ne in agro Dominico
tanquam verpis nociva ulterius serpiat, viam præclu-
dere cupientes, habita super prædictis erroribus, &
eorum singulis diligenti trutinazione, discussione, ac
districto examine, maturaque deliberatione, omnibus-
que rite pensatis, ac sæpius ventilatis cum venerabili-
bus fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardina-
libus, ac regularium Ordinum Prioribus seu Mini-
stris Generalibus, pluribusque aliis sacrae Theologiae,
nec non utriusque juris Professoribus sive Magistris, &
quidem peritissimis: reperimus eosdem errores, respectivè
(ut præfertur) articulos non esse Catholicos, nec
tamquam tales esse dogmatizandos, sed contra Eccle-
siæ Catholicæ doctrinam sive traditionem, atque ab
ea veram divinarum scripturarum receptam interpreta-
tionem, cujus auctoritati ita acquiescendum censuit
Augustinus, ut dixerit se Evangelio non fuisse credi-
turum, nisi Ecclesiæ Catholicæ intervenisset auctori-
tas. Nam ex eisdem erroribus, vel eorum aliquo vel ali-
quibus, palam sequitur, eandem Ecclesiam, quæ Spiritu
sancto regitur, errare, & semper errasse. Quod est uti-
que contra illud, quod CHRISTUS discipulis suis in
Ascensione sua (ut in sancto Evangelio Matthæi legi-
tur) promisit dicens: Ego vobiscum sum usque ad
consummationem sæculi. Nec non contra sanctorum
Patrum determinationes, Conciliorum quoque, &
summorum Pontificum expressas ordinationes, seu ca-
nones, quibus non obtemperasse, omnium hæresium,
& schismatum, teste Cypriano, fomes & causa semper
fuit.

De eorundem itaque venerabilium Fratrum no-
strorum consilio & assensu, ac omnium, & singulo-
rum prædictorum, matura deliberatione prædicta, au-
thoritate Omnipotentis Dei, & beatorum Apostolo-
rum Petri & Pauli, & nostræ, præfatos omnes, & singu-
los articulos seu errores, tamquam (ut præmittitur)
respectivè hæreticos, aut scandalosos, aut falsos, aut
piarum aurium offensivos, vel simplicium mentium
seductivos, & veritati Catholicae obviantes, damna-
mus, reprobamus, atque omnino rejicimus, ac pro
damnatis, reprobatis, & rejectis ab omnibus utrius-
que sexus Christi fidelibus haberi debere, harum serie
decernimus, & declaramus. Inhibentes in virtute san-
ctæ

in obedientia, ac sub pœna majoris excommunicationis late sententiæ, nec non quoad Ecclesiasticas, & Regulares personas, Episcopatum omnium, etiam Patriarchatum, Metropolitanarum, & aliarum Cathedralium Ecclesiarum, Monasteriorum quoque, & Prioratum etiam Conventualium, & quorumcumque dignitatum, aut beneficiorum Ecclesiasticorum, secularium, aut quorumvis Ordinum regularium, privationis, & inhabilitatis ad illa, & alia in posterum obtinenda, quo verò ad Conventus, Capitula, seu domos, aut pia loca secularium, vel regularium, etiam Mendicantium, nec non Universitatis etiam studiorum generalium, quorumcumque privilegiorum indultorum, à Sede Apostolica, vel ejus legatis, aut alias quomodolibet habitatorum, vel obtentorum, cuiuscumque tenoris existant, nec non nominis, & potestatis studium generaliter tenendi, legendi, ac interpretandi quasvis scientias, & facultates, & inhabilitatis ad illa & alia in posterum obtinenda: Prædicationis quoque officii, ac amissionis studii generalis, & omnium privilegiorum ejusdem: quo verò ad seculares ejusdem excommunicationis, nec non amissionis cuiuscumque emphiteusis, quorumcumque feudorum, tam à Romana Ecclesia, quam alias quomodolibet obtentorum, ac etiam inhabilitatis ad illa, & alia in posterum obtinenda: nec non quoad omnes, & singulos superius nominatos, inhibitionis Ecclesiasticæ sepulture, inhabilitatisque ad omnes, & singulos actus legitimos, infamiam, ac dissipationis, & criminis lese majestatis, & hereticorum & fautorum eorumdem in jure expressis pœnis, eo ipso, & absque ulteriori declaratione per omnes, & singulos supradictos, si (quod absit) contrafecerint, incurrendis; à quibus vigore cuiuscumque facultatis, & clausularum eis in confessionalibus quibusvis personis, sub quibusvis verborum formis contentarum, nisi à Rom. Pont. vel alio ab eo ad id in specie facultatem habente, præterquam in mortis articulo constituti, absolvi nequeant. Omnibus, & singulis utriusque sexus Christi fidelibus, tam laicis, quam Clericis, secularibus & quorumvis Ordinum regularibus, & aliis quibuscumque personis cuiuscumque status, gradus, vel conditionis existant, & quacumque Ecclesiastica vel mundana præfulgeant dignitate, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, Patriarcharum, Metropolitanarum, & aliarum Cathedralium, Collegiarum, ac inferiorum Ecclesiarum Prælatibus, Clericis, aliisque personis Ecclesiasticis, secularibus, & quorumvis Ordinum etiam Mendicantium regularibus, Abbatibus, Prioribus, vel Ministris generalibus, vel particularibus fratribus seu religiosis, exemptis, & non exemptis: Studiorum quoque universitatibus secularibus, & quorumvis Ordinum etiam Mendicantium regularibus nec non Regibus, Imperatoribus, Electoribus, Principibus, Ducibus, Marchionibus, Comitibus, Baronibus, Capitaneis, Conductoribus, Domicellis, omnibusque Officialibus, Judicibus, Notariis, Ecclesiasticis, & secularibus, Communitatibus, Universitatibus, Potentatibus, Civitatibus, Castris, Terris & locis, seu eorum, vel earum civibus, habitatoribus, & incolis, ac quibusvis aliis personis Ecclesiasticis, vel regularibus (ut præfertur) per universum orbem, ubicunque, præsertim in Alemania existentibus, vel pro tempore futuris, Ne præfatos errores, aut eorum aliquos, perverſamque doctrinam hujusmodi afferere, affirmare, de-

R. P. Arsdel. Tom. I.

fendere, prædicare, aut illi quomodolibet, publicè vel occultè, quovis quæſito ingenio vel colore, tacitè, vel expresse favere præsumant.

Insuper, quia errores præfati, & plures alii continentur in libellis seu scriptis Martini Luther, dictos libellos, & omnia dicti Martini, scripta seu prædicationes, in latino, vel quocumque alio idiomate reperiantur, in quibus dicti errores seu eorum aliqui continentur, similiter damnamus, reprobamus, atque omninò rejicimus, & pro omninò damnatis, reprobatis, ac rejectis, (ut præfertur) haberi volumus, mandantes in virtute sanctæ obedientiæ, & sub pœnis prædictis eo ipso incurrendis, omnibus, & singulis utriusque sexus Christi fidelibus superius nominatis, ne hujusmodi scripta, libellos, prædicationes, seu schedulas, vel in eis contenta capitula, etiores, aut articulos supradictos continentia, legere, afferere, prædicare, laudare, imprimere, publicare, sive defendere, per se vel per alium, seu alios, directè, vel indirectè, tacitè, vel expresse, publicè vel occultè, aut in domibus suis, sive aliis publicis, vel privatis locis tenere quoquo modo præsumant: quinimò illa statim post harum publicationem ubicunque fuerint, per Ordinarios, & alios supradictos diligenter quæſita, publicè, & solemniter in præsentia cleri, & populi, sub omnibus & singulis supradictis pœnis, comburant. *Alia clausula susius sequuntur.*

Datum Romæ apud S. Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo vigesimo, die XVII. Kalend. Julij, Pontificatus nostri anno octavo.

Pergit autem, in clausulis supra, terminum præscribere Lutherò & adherentibus ut respiciant. Non respicientes post elapsos sexaginta dies capiendos, fidelibus indicit. Loca in quibus illi commorabuntur interdico subjicit. Derogat privilegiis si quæ essent his opposita. Mandat excommunicari alios, si qui impedirent Bullæ publicationem: quam postea debitè factam etiam ipse testatur in diplomate edito anno sequenti, quo Lutherum & sequaces adhuc contumaces excommunicationem, & alias pœnas incurrisse declarat. Prædicta omnia habet Bulla superius recitata, quæ integrè continetur in Tomo primo Bullarum Romani novissimi pag. 451.

Articuli quidam particulares in Joanne Wicleſo inter alios damnati à Martino P. Pont. in Bulla qua incipit, Inter cunctas Pastoralis curæ sollicitudines.

Substantia panis materialis, & similiter substantia vini materialis remanent in Sacramento altaris.

Accidentia panis non remanent sine subjecto in eodem Sacramento.

Christus non est in eodem Sacramento identicè & realiter in propria præsentia corporali.

Si Episcopus vel Sacerdos existat in peccato mortali, non ordinar, non consecrat, non conficit, non baptizat.

Non est fundatum in Evangelio quod Christus Missam ordinaverit.

Si homo fuerit debitè contritus, omnis confessio exterior est sibi superflua & inutilis.

Contra Scripturam sacram est, quod viri Ecclesiasticè habeant possessiones.

Prælati excommunicant Clericum qui appellavit ad Regem,

Arsdel
Kin

Theologia